

λασε το περιεργον και εκστατικον του νεανιου. Τα πλη-
ρης ζωης εκεινα βλεμματα πολλακις τοξευθεντα επι το
κεντρον των οφθαλμων εφλογισαν τας μεχρι τουδε α-
θωας αυτων καρδις εις τοιουτον βαθμον, ωστε απο
της στιγμης εκεινης ηρξαντο πασχουσαι.

Κατά τον ουρανιον εκεινον διάλογον, καθ' ον μόνον
οι οφθαλμοι και αι καρδιαι ελαβον μέρος, τα πάντα α-
πεφασισθησαν. Βρυθήματα δε αλληπαλληλα ροδιζοντα
τας ωραιας αυτων παρειας προυδιδον την μελλουσαν να
τρωση τας καρδιας των φλόγα.

Οι νεοι ηρασθησαν αλληλους.

Εν τούτοις, μετα το τέλος της λειτουργιας, η πα-
νηγυρις ανελαμβανε χαρακτηρα ευθυμωτερον. Κωδωνο-
κρουσαι, τουφεκισμοι, αψματα, χοροι και φωναι χαρμό-
συναι επληρουν τα περιξ. Εαν ακριβης τις παρατηρη-
της εγνωριζε τον νεον των δυο εκεινων αγγελων ερω-
τα, θα ελεγεν, οτι οι πανηγυρισται επιλοτιμουντο να
εορτάσωσιν εντελεστερον τα εγκαλινια αυτου.

(ακολουθει).

Λογος

Ο ΔΙΑΞΙΦΙΣΤΗΣ

Λήγημα Ρωσικόν.

A.

Τῷ 1829 τὸ 8ον τάγμα τῶν θωρακοφόρων ἐστάθ-
μευεν ὡς φρουρὰ εἰς τι χωρίον τοῦ νομοῦ * * τῆς με-
σημβρινῆς Ῥωσσίας, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποῦ ὑψοῦτο ἡ
ἐλληνικὴ οἰκία τοῦ αὐθέντου, κρημος πρὸ καιροῦ τῶν κυ-
ρίων αὐτῆς. Εἰς τὴν μίαν τῶν πτερυγῶν τοῦ οἰκοδομή-
ματος τούτου εἶχε καταλύσει ὁ διοικητὴς τοῦ συντάγ-
ματος, ἡ δ' ἑτέρα κατεῖχτο ὑπὸ τοῦ ὑπασιζοῦ αὐτοῦ.

Μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ συντάγματος τούτου
λοχαγὸς τις καλούμενος Ἰβάνοβιτς Λουτκόφ ἐθεωρεῖτο
ὡς φίλος τῶν διαξιφιστῶν (ferraillieur). Μικρὸς τὸ
ἀνάστημα, ὠχρὸς τὴν ὄψιν καὶ κάτισχνος, εἶχε φυσιο-
γνωμίαν χυδαίαν. Ὁρρανοὺς νη-ίοθεν ἀνετράφη ἐν τῇ
στενοχωρίᾳ, ἀπομονώσει καὶ ἀμαθείᾳ. Ἐπὶ ἐβδομά-
δας ἔμευεν ἡσυχος ἔπειτα διὰ μιᾶς, ὡς νὰ ἐκμυθεύετο
ὑπὸ τινος δαίμονιου, ἐφαίνετο τεταραχμένος, ἠτένιζε
ποὺς πάντας μὲ ὕψος αὐθαδες καὶ διὰ φύλλου πηδῆ-
μα ἐπροκάλει μονομαχίας. Ἐν τούτοις ἐπλησίαζε πούς
συναδέλφους του· οὐδέποτε ὅμως αὐτε ἐπικίε εἰς τὴ χερ-
τοπαίγνιον οὔτε ἐπινε.

Κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1829, ἀρχομένων τῶν γυ-
μνασίων, ἐφθάσεν εἰς τὸ σύνταγμα ἐκεῖνο εἰς σημαιο-
φόρος Ἰλης (cornelle), ὀνόματι Θεόδωρος Κίστερ.
Ἦτο νέος ξανθός, ὠραίος, ἀνήλων εἰς εὐγενῆ γερμανικῆς
καταγωγῆς οἰκογένειαν, ἀγαθός, φρόνιμος καὶ πεπαι-
δευμένος. Ἐνωρίς κατέστη ἀγαπητὸς εἰς τοὺς νέους
συναδέλφους του· του διὰ τῆς ἀπάτου καλοκάγαθίας
του, διὰ τῆς μετριοφροσύνης του, διὰ τῶν θερμῶν αἰσ-
θημάτων του, διὰ τῆς πρὸς πάντα τὰ ὠραία φυσικῆς
κλισίως του. Πάντες διὰ τοῦτο οἱ ἀξιωματικοὶ προ-
σεφέροντο πρὸς τὸν νεόν αὐτὸν μετὰ μεγίστης εὐγε-
νείας καὶ στοργῆς.

Μόνος ὁ Ἰβάνοβιτς τὸν παρετήρει μὲ κακὸν μῦτον
καὶ προσεπάθει νὰ εὕρη ἀφορμὰς νὰ ἔλθῃ καὶ μετ' αὐτοῦ
εἰς ρίζιν, κατώρθωσεν δὲ ἐκ μηδαιμῆνοῦ λογοῦ νὰ τὸν κα-
λέσῃ εἰς μονομαχίαν καθ' ἣν ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἐπλη-
γῶθη. Ἀλλὰ, πρὸς μεγίστην τῶν μαρτύρων ἐκπλήξιν,
μετὰ τὸν τραυματισμὸν ὁ Λουτκόφ ἐπλησίασεν αὐτὸν
καὶ τῷ ἐζήτησε συγγνώμην. Πολλὰκις κατὰ τὸ διάστη-
μα τῆς ἀσθενείας τοῦ Κίστερ, ὁ διαξιφιστὴς τὸν ἐπεσκέ-
φθη καὶ ἐγένετο φίλος του. Μήπως τὸν ἐμάγευσε τὸ
θάμβος τοῦ νεαροῦ σημαιοφόρου; ἢ μήπως ἠσθάνθη
ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ συγκλίνησιν ἢ μεταμέλειαν; Ὅπως
καὶ ἂν ἔχη συνεδέθη στενωῶς μὲ τὸν Κίστερ. Ἐνώπιον αὐ-
τοῦ μετεμορφοῦτο καὶ ἐφαίνετο πρῶτος καὶ ἀγαθός. Ἐνέ-
δωσε δὲ εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην τοῦ Κίστερ διότι ἴσως
ὁ ἀγριὸς διαξιφιστὴς δὲν εἶχε ἔως τότε συναντήσῃ ὄν τι
ἰδεολόγον, ἀνθρωπὸν γενναῖον, φύσιν εἰλικρινῆ καὶ ἀφελῶς
ἀγομένην πρὸς τὸ ἰδανικόν, πλήρη ἐπιεικειᾶς καὶ φιλο-
τιμίας. Τοιαύτην φύσιν εὗρεν ἐν τῷ Κίστερ, ὁ ὁποῖος
παντοῦ ἐπῆνει τὸν φίλον του καὶ δὲν ἀντέλεγον εἰς αὐ-
τὸν, διότι ἐφοβοῦντο τὸν διαξιφιστὴν, τὸ δὲ ἀλλόκοτον
τοῦτο ἄτομον οὐδέποτε ἐπρόφερε ἐνώπιον τῶν συναδέλ-
φων του τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ σημαιοφόρου.

B.

Οἱ γαιοκτῆμοις τῆς μεσημβρινῆς Ῥωσσίας ἀγαπῶσι,
νὰ δέχωνται εἰς τὰς οἰκίας των τοὺς ἀξιωματικούς,
νὰ τοῖς προσφέρωσι χοροὺς καὶ νὰ ζητῶσι μεταξὺ αὐτῶν
γαμβροὺς διὰ τὰς θυγατέρας των. Εἰς δέκα λεπτῶν ἀ-
πόστασιν ἀπὸ τοῦ χωρίου Κυριλόφ, ἐνθα ἐστάθμευεν ὁ
ἤρως τῆς παρούσης ἱστορίας, κατώκει γαιοκτῆμων τις
ὀνόματι Περκεκάτοφ, ἔχων ὠραίαν κατοικίαν καὶ τετρα-
κοσίους χωρικοὺς ὑπὸ τῆν ἐξουσίαν του. Ἡ γυνὴ του

ἐκαλεῖτο Νενίλα Μακαριέβνα, εἶχον δὲ θυγατέρα δεκαοκταετῆ, τὴν Μαρίαν, ἥτις ἀνατραφεῖσα μετ' ἰδιαζούσης μερίμνης, ὠμίλει ἐντελῶς τὴν γαλλικὴν καὶ ἔκρουε τὸ κλειδοκύμβαλον ἄριστα. Ἦτο μέσου ἀναστήματος, λευκὴ καὶ στρογγυλοῦλα. Μειδιάμα καλοκαγαθίας καὶ εὐθυμίας ἐφαίδρυνε τὴν μορφήν αὐτῆς. Ἡ ξανθὴ τῆς κόμης οἱ γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς, καὶ ὁ ἁρμονικὸς ἦχος τῆς φωνῆς τῆς παρήγαγον εὐχάριστον ἐντύπωσιν. Ἐκτὸς τούτου δὲν εἶχε οὔτε γελοίας προλήψεις, οὔτε προσποιήσιν καὶ ἀξιοσημείωτος ἦτον ἡ παιδεία τῆς, (σπανία τότε εἰς τὰς νεάνιδας τῆς ἐξοχῆς) ἡ εὐγλωττία τῆς, ἡ πρᾶος καὶ ἀθῶα ἔκφρασις τῶν ἐλεμμάτων τῆς. Διδύθουνεν ἕνα τὴν κατὰ τὴν βελησίν τῆς, ἡ δὲ μήτηρ τῆς οὐδένα τῆ ἐπέβαλλε καταναγκασμόν.

Ἡμέραν τιὰ σύμπασα ἡ οἰκογένεια αὐτῆ ἦτο ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ὁ Περικατώφ ἐκάθητο πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ συνελάμβανε μυσίας, ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐκέντα, ἡ δὲ συζυγὴς τοῦ Νενίλα ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ ἐρέμβασε: αὐτὴ Σέργιε, εἶπε πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς, ἐπέμψατε προσκλητήρια εἰς τὸ σὺντάγμα;

— Δι' ἀπόψε; Βεβαίως.

— Μαμά, ἀνέκραξεν αἰφνης ἡ Μαρία, θὰ ἔχωμεν καὶ τὸν Κ. Λουτκῶφ;

— Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Λουτκῶφ;

— Εἰς ἀξιωματικὸς. Λέγουν ὅτι εἶναι πολὺ ἀξιοπερίεργον πρόσωπον.

— Καὶ πῶς;

— Ναί!.. Δὲν εἶναι οὔτε ὠραῖος, οὔτε νέος· ἀλλ' ὅλοι τὸν φοβοῦνται, διότι εἶναι τρομερὸς ξιφομάχος, καὶ πολὺ ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἴδω.

— Δὲν γνωρίζω, εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα, ἐὰν θὰ ἔχωμεν τὸ πρόσωπον αὐτό. Παρεκάλεσα τὸν συνταγματάρχην νὰ φέρῃ ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς. Ἴσως καὶ ὁ Κ. Λουτκῶφ καταδεχθῆ νὰ μᾶς τιμήσῃ.

Ἡ Μαρία ἀνέπνευσε.

— Μήπως θὰ τὸν ἐρωτηθῆς, εἶπεν ὁ πατήρ. Γνωρίζω ὅτι αἱ γυναῖκες τώρα ἔχουν τοιοῦτους ἐνθουσιασμούς.

— Ὅχι, πάτερ μου, ἀπεκρίθη ἀφελῶς ἡ Μαρία.

Ἡ Νενίλα προσέβλεψε ψυχρῶς τὸν σύζυγόν τῆς, καὶ ἀρᾶ οὔτος ἐξῆλθεν τῆς αἰθούσης, ἐπλησίασε τὴν θυγατέρα τῆς σιγαλὰ, τῆς ἀνύψασε τὴν κεφαλὴν καὶ κυτάξουσα αὐτήν.

αὐτῇ μού τὸ ἐξαμολογηθῆς, τῆ εἶπεν, ὅταν ἀγαπήσης; Ἡ Μαρία ἐφίλησε μειδιῶσα τὴν χεῖρα τῆς μητρός τῆς καὶ ἔνευσε πολλάκις καταφατικῶς...

Τὸ ἑσπέρας, περὶ ὧραν ὀγδόην, οἱ προσκεκλημένοι ἔφθασαν. Μετ' οὐ πολὺ ἐφάνησαν τινὲς ἀξιωματικοὶ, ἔπειτα ὁ συνταγματάρχης ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ὑπασιπστήν του, τὸν Κίστερ καὶ τὸν Λουτκῶφ, οὓς ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν οἰκοδέσποιναν.

Ἐχόρως ἤρχισεν ὁ Κίστερ προσεκάλεσε τὴν Μαρίαν εἰς τὸν σκιωτικὸν χορὸν.

αὐτῇ Διατὶ, τὸν ἠρώτησεν, ὁ φίλος σας δὲν χορεύει;

— Ποῖος φίλος μου;

— Ἡ Μαρία ἔδειξε τὸν Λουτκῶφ, ὅστις καθήμενος εἰς τινα γωνίαν παρετήρει μετ' ἀδιαφορίας τοὺς χορευτὰς.

— Δὲν χορεύει ποτέ.

— Διατὶ λοιπὸν ἦλθε ἐδῶ.

Ἐπεθύμει νὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν.....

— Τὴν ἡλικίαν ἔχει ὁ Λουτκῶφ, τὸν ἠρώτησεν αἰφνης ἡ Μαρία διακόψασα αὐτόν.

— Τριακονταπέντε ἔτη, νομίζω.

— Λέγουν ὅτι εἶναι ἄνθρωπος ἐπικλιδυνοῦς, ὀρμητικὸς.

— Εἶναι ὀλίγον εὐερέθιστος, ἀλλὰ πολὺ καλὸς νέος.

— Λέγουν ὅτι ὅλοι τὸν φοβοῦνται.

Ἐχόρως ἐμειδίασε. Ὅτε δὲ ὁ χορὸς ἐτελείωσε ὁ σηματοφόρος ἐπλησίασε τὸν λοχαγὸν καὶ τοῦ εἶπε:

— Σὲ συγχαίρομαι. Ἡ θυγάτηρ τοῦ οἰκοδεσπότη τοῦ ὄλονεν περὶ σοῦ μου ὠμίλει.

— Ἀλήθεια! εἶπεν ὁ Λουτκῶφ με περιφρονητικὸν ὄψος.

— Εὐδαίμων ἄνθρωπε! Εἶναι ὠραία, μὰ τὴν πίστιν μου. Κύτταξέ την.

— Καὶ ποῦ εἶναι;

— Ἐκεῖ.

— Ναί, δὲν εἶναι κακὴ. Καὶ ὁ Λουτκῶφ ἐχασμήθη.

— Ψυχρὸ ἄνθρωπε! Ἐκραξεν ὁ Κίστερ τρέχων νὰ καλέσῃ ἄλλην χορεύτριαν.

Ἐχόρευσε ἕως ὅτου ἀπνύθησε. Ὁ λοχαγὸς βίμως δὲν ἐγκατέλειπε τὴν γωνίαν τοῦ συνέστα τὰς ὀφρεῖς, καὶ κάποτε ἐρίπτε κρυφὰ βλέμμα πρὸς τὴν Μαρίαν, προσποιούμενος μεγίστην ἀδιαφορίαν.

Ἡ Μαρία ἐχόρευσε τρεῖς μετὰ τοῦ σηματοφόρου.

Ἐχόρευσε τρεῖς μετὰ τοῦ σηματοφόρου. Ὁ ἐνθουσιώδης χαρακτήρ τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ προσηλύκωσε τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς. Ἀλλ' ἐν τῷ βάθει τῆς

καρδίας της : ἀνηούχει καὶ μόνος ὁ Λουτκῶφ ἀπησχολεῖ τὸ πνεῦμα της . . . .

Γ'.

Μῆνες τινές παρήλθον. Ὁ λογαγὸς δὲν ἐφάνη πάλιν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Περεκατῶφ, ἐνῶ ὁ Κίστερ συχνὰ ἐπέσκηθη αὐτόν. Ἡ Νενίλα θέλει νὰ τὸν βλέπῃ. Ἀλλὰ τὸν Κίστερ ἔλκει εἰς τὸν οἰκίαν ταύτην ἡ Μαρία. Ὁ Κίστερ ἐτύγγανέ πάντοτε φιλικωτάτης ὑποδοχῆς παρὰ τῆς οἰκογενεῖα ἀπάση.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Μαρία, ἐνῶ ὁ πατὴρ της ἐκοιμάτο ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, κεκλιμμένη ἔχουσα τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἐργοχειρόν της, ἠρώτησε τὸν ἀπέναντι αὐτῆς καθήμενον νεαρὸν ἀξιωματικὸν διὰ τὴν δὲν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν λογαγόν. Δὲν ἦτο δὲ ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν ἡ νεῆνις ἐνθυμεῖτο τὸν Λουτκῶφ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ χοροῦ, Ὁ Κίστερ δὲν ἀπήντησε.

Ἡ Μαρία τὸν παρετήρησε μετὰ δειλίας διὰ μέσου τῶν δακτύλων.

— Πρέπει, τῆς εἶπεν ὁ Θεόδωρος, νὰ σὰς ἐκφράσω εἰλικρινῶς τί σκέπτομαι ;

— Ἀναμφιβόλως. Διατί νὰ μὴ μοῦ τὸ εἰπῆτε ;

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ Λουτκῶφ σὰς ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ νεῆνις, κύπτουσα πάλιν εἰς τὸ κεντῆμά της διὰ νὰ κυττάξῃ δῖθεν καλλιτέρα τὸ σκεῖδιον. Ὅχι . . . ἀλλὰ . . .

— Ἀλλὰ τί ;

— Ναί . . Ἐπανελάβεν χαμηλοφώνως ἡ Μαρία, ἐρυθρῶσα, ὑπάρχει ἐν αὐτῷ κάτι τι . . . Μὲ περιγελάτε ! ἀνέκραξεν αἰφνης ἀτενίζουσα τὸν Θεόδωρον.

Ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ σημαιοφόρου ἐπλανᾶτο μειδίαμα. Σὰς λέγω, ἐπανελάβε, πᾶν ὅτι μοῦ ἔρχεται εἰς τὴν κεφαλὴν. Γνωρίζω ὅτι εἰσθε . . . . (δὲν ἐτόλμα νὰ προσφέρῃ τὸ ὄνομα γίλος) ὅτι εἰσθε καλὸς πρὸς ἐμέ.

Ὁ Κίστερ προσέκλινε, ἡ Μαρία τῷ ἔτεινε σιωπῶσα τὴν χεῖρα, ἥς ἐκεῖνος ἠσπάσθη τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων. — Εἶναι ἀληθῶς πρωτότυπος ! προσέθεσε, κύπτουσα πάλιν εἰς τὸ ἐργοχειρόν της.

— Πρωτότυπος !

— Βεβαίως. Μοῦ κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον ὡς πρωτότυπον καὶ ὅχι ἄλλως.

— Ὁ Λουτκῶφ, ἐπανελάβε σοβαρῶς ὁ σημαιοφόρος,

εἶναι ἄνθρωπος σπουδαῖος εἶναι μὲν σκληροῦ χαρακτήρος, πρωτότυπος, ἀνυπόμονος, ἀλλ' ἔχει ἀγαθὴν καρδίαν.

Ἡ Μαρία τὸν ἤκουε μετ' ἀπληστίας.

— Θὰ σὰς τὸν φέρω ἐδῶ, ἐξακολούθησεν ὁ Θεόδωρος, καὶ θὰ τῷ εἶπω ὅτι σφάλλει, ἀποφεύγων ὑμᾶς . . .

— Ἀχ ! εἰσθε . . . .

Ἡ Μαρία δὲν εἰμπόρεσε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν της. Ὁ πατὴρ της ἐχασμήθη, καὶ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Μοῦ φαίνεται, ἐψιθύρησε, ὅτι ἐκοιμήθην.

Ἡ Μαρία καὶ ὁ Κίστερ ἤρχισαν τότε νὰ ὁμιλῶσι περὶ τοῦ Σχίλλερ.

Ὅτε μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ Κίστερ ἀνεχώρησε ἐκ τῆς Μαρίας, ἠσθάνετο τὴν καρδίαν του συγκινημένην καὶ περιλυπὸν. α Ναί, εἶπε καθ' ἑαυτόν, τὸν ἀγαπᾶ ! Καὶ λοιπὸν ! Ὁ δὲ δικαίωσά τὴν ἐμπιστοσύνην της. Ὁ δὲ πησιάζω αὐτούς.

Τοιοῦτοτρόπῳ ὁ Κίστερ ἐπλεκε μυθιστορίαν καὶ ἐπέβαλλεν ἑαυτῷ καθήκον εὐσυνειδήσιας. Εἰς τὸ καθήκον τοῦτο ἐθυσίαζε τὰς ἰδίας του κλίσεις, καὶ μετὰ συγκινησῆς ἀπέβλεψεν εἰς τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ ἐκπληρώσῃ. Νὰ μεσολαβήσῃ μετὰ τῆς δεξιῆς νεάνιδος καὶ ἀνθρώπου σκληροῦ καὶ φιλερίδος, νὰ ἐξηγήσῃ εἰς ἀμφότερους τὰ αἰσθήματά των, καὶ ἔπειτα νὰ ἀπομακρυνθῇ χωρὶς οὔτε νὰ δώσῃ ἀφορμὴν νὰ ὑποπευθῶσι κἄν τὴν θυσιάν εἰς τὴν κατεδικάζετο, μόνος. Ὅποια εὐγενὴς ἀπόφασις !

Δ'.

Ὅταν ὁ θυρωρὸς ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξιν τοῦ λογαγοῦ καὶ τοῦ σημαιοφόρου, ἡ Μαρία ἔτρεξεν εἰς τὸν θαλαμὸν της καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ κάτοπτρον ἡ καρδία της ἐπαλλε σφοδρῶς. Ἡ θαλαμηπόλος τῆς τῇ ἀνήγγειλε ὅτι τὴν ἐπρόσμενον εἰς τὴν αἰθούσαν, ὅπου, ἀπόντος τοῦ πατρὸς της, ἡ μήτηρ της εἶχε ὑποδεχθεῖ τοὺς δύο ξένους. Οὗτοι ἠγέρθησαν εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς νεάνιδος, ὁ μὲν Κίστερ μετὰ τὸ φιλικὸν καὶ χαρὴν μειδίαμα του, ὁ δὲ Λουτκῶφ μετ' ὕψους σοβαροῦ καὶ βεβιασμένου: Ἡ Μαρία χαίρετῆσασα αὐτούς, ἐκάθησε παρὰ τῆ μητρὸς της, ἥτις ἀφ' οὗ ἐξηγητήθησαν αἱ συνήθεις ἐρωτήσεις, ἐπρότεινε περὶ πατον εἰς τὸν κήπον.

Διαρκουῦτος τοῦ περιπάτου, ἐπέρασαν πλησίον βύζακος.

Ὀλίγον μικρῶν τῆς ὄχθης ὄρσιον ὑδρόβιον κρῖνον ἐξέτεινε τὸν τρυφερὸν αὐτοῦ κλάυκα ἐπὶ τῆς γαλημιάδας ἐπιφαιείας τοῦ ὕδατος.

«Τι χαρίεν άνθος! εἶπεν ἡ νεάνις.

Μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, καὶ ὁ Λουτκῶφ, ἐξήγαγεν τὴν σπάθην αὐτοῦ, ἔφθασε τὸ εὐθραυτον στελεχος τοῦ άνθους καὶ κλίνας ἐπὶ τοῦ ὕδατος κατῴρωσε νὰ τὸ κόψη.

«Προσέξατε! ἀνέκραζεν ἡ Μαρία τρομάξασα, τὸ μέρος εἶναι βαθύ.

Ὁ Λουτκῶφ ἔσυρε μὲ τὴν ἀκρὰν τῆς σπάθης του τὸ άνθος εἰς τὴν ὄχθην παρὰ τοὺς πόδας τῆς Μαρίας, ἧτις ἔλαβεν αὐτὸ καὶ προσέβλεψε μειδιῶσα τὸν λοχαγόν.

— Εὖγε! ἐφώναζεν ὁ Κίστερ!

— Καὶ δὲν ἤξεύρω νὰ κολυμβῶ! προσέθηκεν ὁ Λουτκῶφ.

Οἱ δύο φίλοι παρετεινον τὴν ἐπίσκεψίν των μέχρι τῆς ἐσπέρας. Ὅταν ἀνεχώρησαν, ἡ Μαρία ἀπεσύρθη εἰς τὸν θαλαμὸν τῆς ἡ μήτηρ τῆς ἐπλησίασεν αὐτὴν, τὴν ἐθώπυσε καὶ τὴν ἠσπάσθη ὡς συνήθως. Ἡ Μαρία ἤνοιξε τὰ χεῖλη διὰ νὰ τῆς ἐμιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη οὔτε λέξιν νὰ προφέρῃ. Ἦθελε νὰ τῆς ἐξομολογήθῃ, ἀλλὰ δὲν ἤξευρε τι νὰ εἴπῃ. Τὸ πνεῦμα τῆς ἦτο τεταραγμένον.

Ὅτε ἐπλάγιασεν, ἔβρισεν ἐντός δοχείου πλήρους ὕδατος τὸ άνθος τὸ ὑπὸ τὸν Λουτκῶφ συλλεγόν, ἔθεσε τὸ δοχεῖον ἐπὶ τῆς παρὰ τὴν κλίνην τῆς τραπέζης, τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὰ χεῖλη τῆς τὰ δροσερὰ αὐτοῦ πέταλα.

Ε΄.

Οἱ δύο φίλοι ἐπανελάμβανον συχνὰ τὰς ἐπισκέψεις των. Ἀλλ' ἡ θέσις τοῦ Κίστερ καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον δυσφόρητος. Δὲν μετενοεῖ μὲν διὰ τὴν ἀπόφασιν ἣν εἶχε κάμει, ἐπεθύμει ὅμως νὰ συντομεύσῃ τὴν διάρκειαν τῆς δοκιμασίας του. Ἡ πρὸς τὴν Μαρίαν κλίσις του ἠῤῥξανεν ὁσημέραι, ἡ νεάνις δὲ τῷ ἐδείκνυε μεγίστην καλοκαγαθίαν. Ἀλλὰ νὰ ἦναι μεσάζον πρόσωπον, φίλος, ἦτο δι' αὐτὸν μέρος δύσκολον καὶ ἀνιαρόν. Διὰ τοῦτο, ὅτε ὁ Λουτκῶφ ἤλθε νὰ τὸν ζητήσῃ, ὁ Κίστερ προσεποιήθη κεφαλαλίαν, καὶ ὁ λοχαγὸς ἠναγκάσθη νὰ μεταβῇ μόνος του εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Περοκατόφ.

Ἀπὸ τινος ἤδη καιροῦ ὁ διαξιφιστὴς εἶχε μεταβληθῆ. Δὲν ἠνόηλει τοὺς συαδέλφους του, οὔτε κατεδίωκε τοὺς νεήλυδας τοῦ συντάγματος. Καίτοι μὴ ἀναγεννηθεῖς ἐντελῶς, ἦτο ὅμως πρότερος. Ἡ καρδιά του δὲν εἶχε μαλακυνθῆ, μόνον ἡ χολώδης φύσις του εἶχε κατὰ τι μετριασθῆ.

Ἡ νεάνις δὲ ἠτιμάνετο δι' αὐτὸν αἰσθημα παράδοξον. Οὐδέποτε τὸν ἠτένιζε, οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτοῦ. Ὅτε ἐτύχαινε νὰ ἦνε μόνη μετ' αὐτοῦ πρὸς στιγμὴν, κατελαμβάνετο ὑπὸ ἀκουσίου τρόμου. Τὸν ἐθεώρει ὡς ἔκτακτον θν, δὲν τὸν ἐνεπιστεύετο καὶ τὸν ἐφοβείτο. Τὸν ἐσυλλογίζετο μετ' ἀνησυχίας μὲν καὶ φόβου ἀλλὰ πάντοτε.

Διὰ τοῦτο ὅτε ἡμέραν τινὰ μετὰ τὸ δεῖπνον ἡ Μαρία εὐρέθη μόνη μὲ τὸν Λουτκῶφ, μὴ γνωρίζουσα τι νὰ κάμῃ ὅπως ἀποφύγῃ τοὺς φόβους, ἐκάθησεν ἔμπροσθεν τοῦ κλειδοκυμβάλου τῆς, καὶ κρούουσα αὐτὸ ἀνέμενον νὰ τῇ ἐμιλήσῃ ὁ λοχαγός. Ὁ Λουτκῶφ οὔτε ἡγάπα οὔτε ἠνύκει τὴν μουσικὴν. Ἡ Μαρία τοῦ ἐμιλήσῃ περὶ Ροσσίνη καὶ Μόζαρτ' ὁ Λουτκῶφ ἤκουεν ἐν σιγῇ, καὶ ὅταν ἐστράφη πρὸς αὐτὴν, τὸ προσωπὸν του ἐξέφραζε τοιαύτην ἀνίαν, ὥστε ἡ Μαρία ἠγέρθη καὶ ἔκλεισε τὸ κλειδοκυμβάλον τῆς.

Ὁ Λουτκῶφ ἔμεινε εἰς τὴν θέσιν του χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν. Δάκρυα πεισματος ὕγραναν τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Μαρίας.

Ἀφνης ἐστράφη καὶ ἠτένισεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἐρωτηματικόν, ὥστε οὗτος ἠναγκάσθη νὰ λύσῃ τὴν σιωπὴν.

— Μαρία Σεργιέβνα, ἐπιθύρισε, σὰς . . . . ἔχω κἀτι τι νὰ σὰς εἴπω.

— Ὅμιλήσατε, ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ Μαρία.

— Ὅχι τώρα, ἐπανελάβε.

— Καὶ διατί;

— Διότι θέλω νὰ ἤμεθα μόνου μες.

— Εἴμεθα μόνου.

— Ναι . . . ἀλλὰ ὄχι ἐδῶ.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἐστενοχώρει τὴν νεάνιδά· ἀλλὰ ἡ περιέργεια ἠφάνισε τὴν Εὐαν,

— Λοιπὸν, παραδέχομαι.

— Ποῦ; πότε;

Ἡ Μαρία ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν.

— Αὐριοῦν τὸ ἐσπέρας. Γνωρίζετε τὸ δάσος τῆς Δελγίνης;

— Ὅπισθεν τοῦ μύλου;

Ἡ Μαρία ἐνευτε καταρατικῶς.

— Κατὰ ποίαν ὥραν;

— Ὅα περιμείνετε.

Δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τι πλέον. ὠχρίασε καὶ ἐφυγῆ δρομαίᾳ εἰς τὸν θαλαμὸν τῆς. Ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν

φραν παρέβη την υποσχασίν της και δὲν ἐξωμολογήθη τὸ μυστικόν της εἰς τὴν μητέρα της ἣτις ἀνησύχησε ἰδοῦσα τὴν ὠχρότητα τῆς θυγατρὸς της.

Ε΄.

“Οτε ὁ Λουτκῶφ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κατάλυμά του διηγήθη εἰς τὸν Κίστερ θριαμβευτικῶς τὰ καθέκαστα τῆς ἐπισκέψεώς του. Ἐπέμεινε δὲ νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ἀπατάται φρονῶν ὅτι αἱ γυναῖκες εἰσὶν ἄγγελοι.

— Πίστευσόν μοι, τῷ ἔλεγε, ὅλαι αἱ γυναῖκες εἶναι κομμέναι μετὰ τὰ αὐτὰ ἔγχαρτα (patrons) καὶ δὲν ἀξίζουν τὸν κόπον νὰ κἀθηται κανεὶς νὰ ἀνησυχῇ δι’ αὐτάς. Ἰδοῦ, παραδείγματος χάριν, ἡ Μαρία Περεκατόβα . . . .

— Τί ;

— Τίποτε, μοῦ ἔδωσεν αὐριον συνέντευξιν.

Ἐκεῖνος ἀνορθώθη καὶ ἤτένισε τὸν λοχαγὸν μετ’ ἐπιπλήξεως.

— Ναι αὐριον ἐσπέρας, πλησίον τοῦ δάσους.

Μὴ τὸ θεωρεῖς δὲ τόσο σπουδαῖον καθὼς οὔτε ἐγώ. Ἡ νέα εἶναι ὠραία, δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ νυμφευθῶ, ἀλλὰ νὰ διασκεδάσω ὀλίγον, νὰ ἀκούσω μαζὺ της τὸ ἄσμα τῆς ἀηδόνας. Τί φρονεῖς ;

Ἐκεῖνος ἐπὶ πολὺ ὠμίλει μετὰ τὸ σαρκαστικόν τοῦτο ὕφος. Ἐκεῖνος δὲν τὸν ἤκουε, ἔπασχε σκοτοδινίαν εἰς τὸ γένετο κάτωχρος. Τὴν συγκίνησιν του δὲ ταύτην ὁ Λουτκῶφ ἀπέδωκεν εἰς ζηλοτυπίαν καὶ ἐχαίρετο.

Ἄλλ’ ὁ εὐγενὴς Θεόδωρος δὲν ἐβάσανιζετὸ ἤδη ὑπὸ ζηλοτυπίας ἀλλὰ διὰ τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν βαναυσὸν εἰρωνείαν μετ’ ἧς ὁ Λουτκῶφ ὠμίλει περὶ τῆς Μαρίας. Διὰ τοιοῦτον ἄνθρωπον ἐβυσίαζε τὴν ἰδίαν του κλίσιν ! Τοιοῦτον ἄνθρωπον ἐνησχολήθη νὰ καταστήσῃ εὐτυχῆ ἐδηγήσας αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μαρίας ! Ἡσθάνετο ὅτι καθῆκον του ἦτο νὰ προλάβῃ αὐτὴν καὶ νὰ τὴν σώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον.

ΣΤ΄.

Τὴν ἐπαύριον πρωίας ὁ Κίστερ μετέβη εἰς τοῦ Περεκατόφ. Προσπάθει νὰ φέρῃ τὴν ὁμιλίαν εἰς τρόπον ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν του ἄλλ’ ὅλαι του αἱ προσπάθειαι ἀπέβησαν μάταιαι. Ἡ Μαρία ἐπροφυλάσσετο καὶ ὅταν ἡ μήτηρ ἠρώτησε τὸν Κίστερ ἂν θὰ μείνῃ εἰς τὴν δεῖπνον, ἡ Μαρία ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον, μὴ θέλουσα νὰ ἔχῃ μάρτυρας τοῦ ἐρωτός της.

Διερχόμενος κατὰ τὴν ἀναχωρήσιν του, πλησίον τῆς Μαρίας ὁ σημαιοφόρος εἶχε σκοπὸν νὰ τῇ εἴπῃ ὅτι δὲν θέλω νὰ φαίνωμαι ὀχληρὸς εἰς κανένα ἢ ἀλλ’ ἀντὶ τούτου προσέκλινε καὶ ἐψιθύρισε.

α Ἔστε εὐτυχῆς. Ὑγιαίνειτε . . Προφυλαχθῆτε !

Καὶ ἐγένετο ἄφαντος !

Ἡ Μαρία ἐξέφερε βαθὴν στεναγμὸν καὶ ἐτρόμαξεν ὅτι ὁ Κίστερ εἶχεν ἀναχωρήσει. Πόθεν ἡ συγκίνησίς της ἄπὸ τὸν ἔρωτα ἢ ἀπὸ τὴν περιέργειαν ; Κύριος οἶδε. Ἀλλὰ θὰ ἐπαναλάβωμεν ὅτι ἡ περιέργεια μόνη ἤφάνισε τὴν Εὐαν.

Ζ΄.

Ἐκεῖνος εἶχε δύσει. Ἐκεῖνος ἐπεριπάτει εἰς τὸ δάσος, ὅπισθεν τοῦ μύλου, ἐσταυρωμένας ἔχων τὰς χεῖρας. Κατέχευτο ὑπὸ ὀργῆς καὶ παραφορᾶς διὰ τὴν μὴ ὄν θέβαιος περὶ τοῦ ἐρωτός τῆς Μαρίας, ἠτὸ δυσηρεστημένος καὶ ἀπὸ αὐτὴν καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του. Ἀίφνης ἤκουσε κρότον. Δέκα βήματα μακρὰν εὕρισκετο ἡ Μαρία, ἣτις ἰδοῦσα αὐτὸν ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐφάνη πρὸς στήμην διατάσσουσα.

Ἐκεῖνος ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὴν μετὰ βλακῶδους ὕψους καὶ θεβιασμένον μεδίαμα.

— Πόσον εἶμαι εὐτυχῆς . . . , ἐψιθύρισε

— Ἐγὼ νῦν χαριστήθην πολὺ συναγνώσα ὑμᾶς, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ἡ νεᾶνις. Ἐρχομαι συχνὰ ἐδῶ χάριν περιπάτου τὸ ἐσπέρας.

— Συγχαρήσατέ με, εἶπεν ὁ λοχαγός, χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ. Εἶμαι ἀπλὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν ἐσυνείθισα νὰ κάμνω αἰσθηματικὰς ἐκδηλώσεις εἰς τὰς γυναῖκας . . . Ἐπεθύμουν νὰ σᾶς εἴπω . . . ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν ἔχετε διάθεσιν νὰ με ἀκούσητε.

— Ὁμιλήσατε.

— Μοῦ τὸ διατάσσετε . . . λοιπὸν θὰ σᾶς εἴπω εὐλαχρῶς ὅτι ἀφ’ ὅτου ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίζω . . . Καὶ ἐσταμάτησεν. Ἡ Μαρία ἀέμεινε τὸ τέλος τοῦ λόγου του.

— . . . Σᾶς . . . δὲν θὰ σᾶς κακοφανεῖ ;

— Ὅχι. Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε ;

— Ὁλέω νὰ εἴπω ὅτι μοῦ ἀρέσετε, Μαρία Σερμέννα, ὅτι μοῦ ἀρέσετε πολὺ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, ἐπανελάβεν ἡ νεᾶνις συγκινημένη καὶ μετὰ καρδίαν τρεφομένην. Ἀλλὰ παρατήρησατε, κύριε Λουτκῶφ, ὅποια ὠραία εἰκὼν τῆς φύσεως !

Και τῷ ἔδειξε τὸ δάσος ἀφ' ἐνὸς κατάσκιον καὶ χου-
σούμενον ἀφ' ἑτέρου ὑπὸ τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ
ἡλίου.

— Εἶναι πολὺ ὠραία ἡ φύσις... ἡ φύσις ἐπιθύρῃσεν
ὁ Λουτκῶφ, καὶ εὐχαριστοῦμαι νὰ περιδιαβάζω τὴν ἐ-
σπέραν, μολονότι δὲν εἶμαι παρὰ στρατιώτης καὶ δὲν,
ἐννοῶ ἀπὸ αἰσθηματικότητος, ἀλλὰ συγχωρήσατέ με,
εἶπε μὲ ὕφος ἀστείότητος, ἐπεθύμουν νὰ μάλθω ἂν σὰς
αἰσθάνεσθε κάτι τι δι' ἐμέ...;

— Θεέ μου πόσον εἶναι ἀδέξιος! εἶπεν ἡ Μαρία.

— Ἐπεθύμουν νὰ μάθω....

— Ἄλλ' ὑμεῖς, εἰπατέ μοι, δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι εἰ-
σθε μέγας ξιφομάχος; Βεβαιοῦσιν ὅτι ἐφρονεύσατε πολ-
λοὺς ἀνθρώπους.

— Τοῦτο μοι συνέβη, ἀπεκρίθη ὁ λοχαγὸς σύρων
τοὺς μύστακας.

— Καὶ αὐτὴ ἡ χεὶρ, ἦτις.....

Τὸ αἷμα τοῦ Λουτκῶφ ἤρχισε νὰ ἐξάπτηται.

Ἐπὶ ἐν τέταρτον ὠραία ὠραία νεᾶνις ἦτο ἐνωπιὸν του.

— Δεσποσύνη, τῇ εἶπε, μὲ φωνὴν ἀπότομον καὶ
τραχειαν, γνωρίζετε ἤδη τὰ αἰσθηματά μου καὶ διατι
ἐπεθύμησα νὰ σὰς ἰδῶ ἐνταῦθα.... Εἰπατέ μοι, τί δύ-
ναμαι νὰ ἐλπίζω.

Ἡ νεᾶνις ἠσθάνθη ἑαυτὴν παγωμένην ὑπὸ τοῦ φόβου.
Δὲν εἶχε κατὰ νοῦν νὰ κάμῃ ἐξομολογησῆν τινα εἰς τὸν
Λουτκῶφ, οὔτε ἐγνώριζεν ἡ ἰδία ἂν τὸν ἠγάπα, καὶ ὅμως
ἐκεῖνος τὴν ἐβίαζε νὰ ἐκδηλώσῃ τὸ αἰσθημά της...
Λοιπὸν δὲν τὴν ἠνύσει.

Αὕτη δὲν ἐφαντάζετο ἄλλο τι νὰ κάμῃ εἰμὴ ἐσπερινὸν
πέριπατον καὶ εὐχάριστον ἀλλὰ κοσμίαν συνδιάλεξιν.
ἠΠῶλε νὰ δειξῇ φιλαρέσκειαν, νὰ ἐξημερώσῃ τὸ ἄγριον
ἐκεῖνο ὄν, νὰ τῷ δώσῃ νὰ φιλήσῃ τὴν χεῖρα της, ἀλλ'
ἀντὶ τοῦ ὠραίου αὐτοῦ προγράμματος, ἀντὶ τῆς ἀθώας
αὐτῆς λήξεως τῆς ἐσπερινῆς συνεντεύξεως, αἴφνης ἠσθάνθη
ἐπὶ τῶν παρεῖων της τὰ θερμὰ χεῖλη τοῦ διαξιφιστοῦ!

Ἡ Μαρία κατετρομασμένη ὠπισθοδρόμησε· κά-
τωχος καὶ τρέμουσα ὅλη ἐστηρίχθη ἐπὶ τινος δένδρου.
— Συγχωρήσατέ με, ἐπιθύρῃσεν συγκεκινημένος ὁ λο-
χαγός, δὲν ἐφантаζόμην τῇ ἀληθείᾳ....

Ἡ Μαρία τὸν ἠτένισε χωρὶς νὰ δύναται νὰ προσφέρῃ
λέξιν. Ἐνθυμήθη τότε τὴν συμβουλὴν τοῦ σηματοφόρου
εἰπόντος αὐτῆ. « Προφυλαχθῆτε » καὶ μολονότι ἀπέ-
θνησκεν ὑπὸ τοῦ φόβου κατώρῃσεν νὰ κράξῃ μετὰ φω-

νῆς καθαράς :

— Τανίχα.

Καὶ ἔκ τινος παρκεκλιμένου συμπλέγματος δένδρων
μία εὐρωστος θαλαμηπόλος ἐξῆλθεν καὶ ἔδραμεν.

Ὁ λοχαγὸς ἐτρόμαξε. Ἡ δὲ Μαρία καθητυχάσασα
ἀπὸ τὴν παρουσίαν τῆς θεραπεῖνης της ἔμεινεν εἰς τὴν
θέσιν της. Ἄλλ' ὁ διαξιφιστὴς κατελήφθη ὑπὸ ὀργῆς φο-
βεράς.

— Εὐγε, εὐγε, ἀνέκραξε, θαυμάσια. Βλέπω ὅτι ἐλά-
βατε τὰς προφυλάξεις σας. Ἡ φρόνησις εἶναι καλὸν
πράγμα, αἱ δὲ νεάνιδες τῆς ἐποχῆς μαζ' εἰσὶν ἐπιτηδαι-
τεραι τῶν γερόντων. Τὶ ὠραῖος εἶναι ὁ ἔρωσ σας!

— Ἄγνοῶ, εἶπεν ἡ Μαρία, τίς σὰς ἐδῶσε τὸ δικαίωμα
νὰ μοῦ ὠμιλήτε περὶ ἔρωτος;

— Τίς! Σεῖς ἡ ἰδία.

— Ἐνήργησα ἀπερισκέπτως, ἀπάντησεν ἡ Μαρία.
Βισήκουσα τὴν ἐπιθυμίαν σας· ἀλλὰ ἐφρόνουν ὅτι θὰ
συμπεριφερθῆτε μετ' ἀβρότητος, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐννοεῖτε
τὴν γαλλικὴν θὰ σὰς εἶπω τὸ συνώνυμον τῆς λέξεως εἰς
τὴν ῥωσσικὴν.

Ὁ Λουτκῶφ ὠχρίασε. Ἡ νεᾶνις τὸν προσέβαλε κατὰ-
κάρδα.

— Δυνατὸν νὰ μὴ ἐννοῶ τὴν γαλλικὴν, ἐννοῶ ὅμως
πολὺ καλὰ ὅτι ἠθέλατε νὰ μὲ περιπαίξετε....

— Ὅχι, παντελῶς. Τοῦναντίον σὰς οἰκτείρω.

— Μὴ μοι ὠμιλήτε περὶ οἰκτου! ἔκραξε παράφορος
ὁ Λουτκῶφ. Δὲν ἔχω ἀνάγκην αὐτοῦ.

— Κύριε Λουτκῶφ!

— Μὴ λαμβάνετε ὕφος ἡγεμονικόν, δὲν μὲ φοβίζετε.
Θέλετε νὰ σὰς πέμψω τὸν αἰσθηματίαν σας ποιμένα
Κίστερ; Ὁ φίλος σας οὗτος δὲν ἐπρόλαβε καὶ σὰς προ-
ειδοποίησε διὰ νὰ προφυλαχθῆτε;

Ἡ Μαρία δὲν ἀπεκρίθη ἀπεμακρύνθη τρομασμένη
μὲν ἀλλὰ χαίρουσα διότι ἐσώθη ἐκ φοβεροῦ κινδύνου.
Ὁ δὲ λοχαγὸς παράφορος ἐξ ὀργῆς ἐπανῆλθε καὶ ἐκλεί-
σθη εἰς τὸ κατάλυμά του, οὗ ἀπηγόρευσε τὴν εἰσοδον.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Κίστερ ἔλαβε τὴν πρώτην παρὰ τοῦ
ἀγγελαιοφόρου του τὴν ἐπιστολὴν ταύτην:

« Ἀγαπητέ μοι καλὲ Θεόδωρε! Ἐχω μεγίστην
νάγκην νὰ σε ἴδω Ἐλλὲ σήμερον, εἰὰν ἦναι δυ-
νατόν. Σε παρακαλῶ ἐν ὀνόματι τῆς παλαιᾶς φίλιας
ἡμας. Ἐὰν ἤξευρες... ἀλλὰ θὰ μάθης τὰ πάντα,
» Σπεῦσον, Σε ἀγαμένω.

« ΜΑΡΙΑ. »

Η'.

Ὁ Κίστερ ἔσπευσεν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Μαρίας. Ἐγένετο δεκτὸς μετὰ χαρᾶς παρ' ὅλης τῆς οἰκογενείας. Μετὰ τὸν δεῖπνον προσκλήσασα αὐτὸν εἰς περίπατον ἡ Μαρία:

— Ἀς ὑπάγωμεν, τῷ εἶπεν, ἔχω ἀνάγκη νὰ σοὶ ὁμιλήσω περὶ σπουδαίων πραγμάτων.

Καὶ διεύθυνεν αὐτὸν πρὸς τὸ δάσος τῆς Βολγίνης. Στήριχθεῖσα εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Κίστερ ἡ Μαρία ἤτον εὐθυμὸς καὶ χαριεστάτη. Ἄμα ὅμως ἐπλησίασαν εἰς τὸ δάσος, κατέστη σκεπτικὴ καὶ σιωπηλή. Ὅτε δὲ ἔφθασαν εἰς τὸ μέρος ἔνθα χθὲς εἶχε συναντηθεῖ μὲ τὸν Λουτκῶφ, στραφεῖσα πρὸς τὸν Κίστερ:

— Γνωρίζετε διατὶ σᾶς ὠδήγησα ἐδῶ; τῷ εἶπεν,

— Ὅχι.

— Ἄ... ἀλλὰ διατὶ δὲν μοῦ κάμνετε διόλου λόγον σήμερον περὶ τοῦ φίλου σας Λουτκῶφ, ἐνῶ ἄλλοτε συχνὰ τὸν ἐγκωμιάζετε;

Ὁ σημαιοφόρος ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

— ἤξεύρετε ὅτι τῷ ἔδωσα χθὲς συνέντευξιν εἰς τὴν θέσιν ταύτην;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Κίστερ περίλυπος, τὸ ἐγνωρίζα.

— Τὸ ἐγνωρίζατε! . . . . καὶ διατὶ δὲν μὲ ἐμποδίζατε νὰ κάμω τοιαύτην ἀνοησίαν; . Σᾶς ἦτο λοιπὸν ἀδιάφορον . . . ;

— Ὅχι, ἀλλὰ μὲ ποῖον δικαίωμα . . . .

— Μὲ ποῖον δικαίωμα! τὸ δικαίωμα τοῦ φίλου.

— Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος εἶναι φίλος σας . . . Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐφέρθη πρὸς με χθὲς μὲ τρόπον . . . .

Καὶ ἡ Μαρία ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ σημαιοφόρου ἐσπιθηροβόλουν, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἦτο κάτωχρον.

— Ὁ Λουτκῶφ εἶναι ἀπὸ τῆς καὶ βάνουσσος, εἶπεν ὁ Κίστερ, ἀλλὰ . . . .

— Εἶναι βάνουσσος, μοχθηρὸς καὶ οἰημάτίας! ἐπανελάβην ἡ Μαρία μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— Λοιπὸν, εἶπατέ μοι, εἰλικρινῶς, τί σᾶς ἐβίασε νὰ δώσητε συνέντευξιν εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν;

— Καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω! Πίθελε νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ κατὰ μόνας. Ἀφοῦ τῷ ἐχορήγησα τὴν εὐκαιρίαν ταύτην νὰ ἐξηγηθῇ, σᾶς ὁμολογῶ ὅτι δυνατὸν νὰ ᾖναι ὄν ἐκτακτον, ἀλλὰ τὸν εὔρον ὅτι εἶναι ἀνόητος καὶ πολὺ ἀγροῦ-

κας . . . ἄλλως διήγειρεν τὴν περιέργειάν μου καὶ δὲν ἐφρόνου ὅτι εἶχε κερδίσει τὴν φιλίαν σας . . .

— Πρὸς Θεοῦ, ἐκείζεν ὁ Κίστερ, μὴ τὸν θεωρεῖτε ὡς φίλον μου!

— Δὲν θέλω νὰ σᾶς χωρίσω.

— Ὡ Θεέ! εἶμαι ἔτοιμος νὰ θυσιάσω ὑπὲρ ὑμῶν Μαρία, ὄχι μόνον τοὺς φίλους, ἀλλὰ καὶ . . . . . Μεταξὺ Λουτκῶφ καὶ ἐμοῦ τὸ πᾶν τετέλεσται.

— Πᾶν ὅτι συνέθη ἄς μοὶ χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα, ἐγὼ ἔπταισα. Ἐνῶ εἶχα πλησίον μου ἄνθρωπον πνευματώδη, ἀγαθόν, πρᾶον καὶ ἀξιαγάπητον. . . . ἐπροτίμησα. ὄχι δὲν ἐπροτίμησα ἀλλὰ . . .

Καὶ χαμηλώσασα τὴν κεφαλὴν, ἐσιώπησε.

Ὁ Κίστερ συκινηθεὶς ἔκραξε: Μαρία Σεργιέβνα! Ἡ νεάνις ἤγειρε τὸ μέτωπον καὶ τὸν παρετήρησε μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμοὺς.

— Δὲν ἐννοεῖτε, εἶπεν, διὰ ποῖον ὁμιλῶ;

Ὁ Θεόδωρος τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἧς ἡ νεάνις ἄντε λάβετο μετὰ σπουδῆς.

— Δὲν εἶσθε φίλος μου, φίλος μου πιστός;

— Εἶμαι φίλος σας, τὸ γνωρίζετε, ἐψιθύρισε.

— Καὶ δὲν μὲ καταδικάζετε; μὲ συγχωρεῖτε; δὲν θὰ μὲ χλευάσητε;

Ζωηρὸν ἐρύθημα ἐχρωμάτισε τὰς παρειὰς τῆς Μαρίας.

— Νὰ σᾶς χλευάσω! ἀπεκρίθη ὁ Θεόδωρος. Ἐγώ; Ἐγώ! σᾶς ἀγαπῶ . . . σᾶς ἐρωτεύομαι.

Ἡ νεάνις ἐκάλυψε μὲ τὰς χεῖράς τὸ πρόσωπον!

— Δὲν τὸ γνωρίζετε ὅτι πρὸ καιροῦ σᾶς ἀγαπῶ; »

Θ'.

Τρεῖς ἐβδομάδας μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην, ὁ Κίστερ ἔγραψεν ἐπιστολὰς εἰς τὴν μητέρα του καὶ τὸν λοχαγὸν Λουτκῶφ, δι' ὧν τοῖς ἀνήγγειλε τὸν προσεχῆ γάμον του μετὰ τῆς Μαρίας Σεργιέβνας. Ἐνῶ δὲ χαρούμενος, ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ἐνεφανίσθη ἐνωπιόν του ὁ Λουτκῶφ.

— Νυμφεύεσθε τὴν Μαρίαν Περεκατόβαν; τῷ εἶπεν.

— Δὲν ἀνεγνώσατε τὴν ἐπιστολήν μου;

— Τὴν ἀνέγνωσα καὶ σᾶς συγχάρωμαι, ἀλλὰ τίθω ὅθελω νὰ μοῦ δώσητε ἐξηγήσεις τινάς.

— Εὐχαρίστως. Ἐπεριμένα τὴν ἐξήγησιν ταύτην, καθήσατε.

Ἡ συνδιάλεξις περιεστράφη ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ

Κίστερ, ὃν ὁ Λουτκῶφ περιύβριζε καὶ ἐχλεύαζεν, ὥστε ὁ νέος σηματοφόρος ἤρχισε νὰ δυσαρεστῆται.

— Δύναμαι νὰ σὰς ἐρωτήσω τίς ὁ σκοπὸς τῆς ἐπι-σκέψεώς σας ; Ἴδου τρεῖς ἑβδομάδας καθ' ἃς οὔτε μὲ ἐ-χαιρετήσατε κἀν, καὶ ἤδη ἔρχεσθε εἰς τὴν κατοικίαν μου διὰ νὰ μὲ ἐμπαίξετε. Δὲν εἶμι παιδίον κύριε, καὶ δὲν ἐπιτρέπω εἰς οὐδένα . . .

— Συγγνώμη, Θεόδωρε, τίς τοιμᾶ νὰ σὰς ἐμπαίξῃ ; Ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω ἀπλῶς ἐξήγησιν τῆς πρὸς με διαγωγῆς σας. Σὰς ἐρωτῶ. Σεῖς δὲν μὲ ἐσύρατε ἀκόντα εἰς τοῦ Περκατῶφ ; Σεῖς δὲν μὲ ἐσχετίσατε μετὰ τῆς ἐναρέτου Μαρίας ; Εἰς σὰς λοιπὸν ὀφείλω καὶ τὴν συνέν-τευξιν ἐκείνην δι' ἧς ἐνεπαίχθην ὑπὸ τῆς κυρίας μνηστῆς σας ; Δὲν συνενοήθητε μετ' αὐτῆς νὰ μὲ ἐμπαίξετε ;

— Ἀλλὰ, ἐκράξεν ὁ Κίστερ ἀνυπομόνως, ἐνθυμηθῆτε με ποίας ἐκφράσεις θριάμβου μοι ὁμιλήσατε περὶ τῆς συ-νενοήσεως ταύτης. . . Ἀλλὰ πᾶσα περὶ τούτου συ-ζήτησις μεταξὺ μας εἶναι περιττή. Φρονεῖτε περὶ ἐμοῦ ὅ,τι θέλετε. Μὴ λησμονεῖτε δὲ ὅτι οἱ δεσμοὶ τῆς μετα-ξὺ μας φιλίας ἐθραύσθησαν, καὶ ἀπαιτῶ νὰ συμπεριφέ-ρεσθε πρὸς με . . .

— Οἱ δεσμοὶ μας λέγετε ὅτι ἐθραύσθησαν ὡσὰν νὰ ἦτο δυνατόν νὰ ᾖσθε ἀκόμη φίλος μου κατόπιν τοιαύτου γάμου. Ἀλλ' οὐδέποτε ὑπήρξατε τοιοῦτος εἰμὴ μόνον ὅπως μὲ κάμητε νὰ χρησιμεύσω ὡς παῖγνιον εἰς τὴν γεν-ναϊότητά σας !

— Ἄς παύσῃ ἡ λυπηρὰ αὐτὴ συνδιάλεξις, εἶπεν ὁ Κίστερ ὀργισθεὶς διὰ τὴν ἄδικον κρίσιν τοῦ λοχαγοῦ, εἶ-πατέ μου διατὶ ἤλθατε ἐδῶ ;

— Ἦλθον, Κύριε Θεόδωρε Κίστερ, εἶπεν ὁ Λουτ-κῶφ ἐγειρόμενος, διὰ νὰ σὲ καλέσω εἰς μονομαχίαν. Θέλω νὰ κτυπηθῶμεν πάλιν. Ἄ !! νομίζεις πῶς θὰ μοῦ γλυτώσῃς ;

— Πολὺ καλὰ, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Κίστερ. Δέ-χομαι τὴν πρόκλησίν σας. Πέμψατέ μοι τοὺς μάστιγας σας.

— Ναί ! ὁμολογῶ ὅτι θὰ λάβω μεγίστην ἀγαλλίασιν νὰ εἰσαγάγω τὴν σφαίραν τοῦ πιστολίου μου μέσα εἰς τὴν ξανθὴν ταύτην ἰδεολόγον κεφαλήν.

— Μὲ ἐξυβρίζετε καὶ μετὰ τὴν πρόκλησιν ! Ἐξέλ-οστε ἐντεῦθεν.—μὲ κινεῖτε εἰς οἶκτον !

— Τὰ ἤξεύρω . . . εἶναι ἀβρότης συμπεριφορᾶς. . . Καλὴν ἀντάμωσιν, Θεόδωρε Κίστερ, εἶπεν ὁ Λουτκῶφ καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὁ Κίστερ ἐχάρη διὰ τὴν μονομαχίαν, διότι ἔπρεπε ἀπαξ διὰ παντός νὰ τελειώσῃ με αὐτὸν τὸν ἀνθρωπον, μετὸ παρελθόν. Ἐτακτοποίησε τὰς ὑποθέσεις του καὶ μετέβη εἰς τοῦ Περκατῶφ.

Ἡ Μαρία δὲν εἶχε τὴν ἐλαχίστην γνώσιν τῶν δια-τρεξάντων. Τὸ αἶσθημα τῆς εὐτυχίας ἐπλήρου τὴν καρ-δίαν της. Ὁ Θεόδωρος δὲν ἤθελε νὰ τὴν διαταράξῃ καὶ ἀποχαιρετῶν αὐτὴν !

— Καλὴν ἀντάμωσιν αὐρίον — τῆς εἶπε μετὰ πεποι-θῆτως, καλὴν ἀντάμωσιν !

Ἀλλὰ ὅταν ἀπέμακρύνθη ἡμισυ θέρατιον τοῦ χωρίου ἐσηκώθη ὀρθὸς ἐν τῇ ἀμάξῃ ἀνήσυχος διὰ νὰ παρατηρήσῃ μακρόθεν τὰ παράθυρα τῆς μνηστῆς του. Ὅλη ἡ οἰκία τῷ ἐφάνη πένθιμος ὡς τάφος.

Γ'.

Τὴν ἐπαύριον πρωῖαν, ὁ γέρον ταγματάρχης, ὁ χρο-σιμεύων ὡς μάρτυς τοῦ Κίστερ, ἦλθε πρὸς ζήτησιν αὐ-τοῦ, καταρώμενος τὸν Λουτκῶφ. Ὁ Κίστερ τῷ ἐν-χειρίσει δύο ἐπιστολάς, μιὰν διὰ τὴν μητέρα του, τὴν ἑ-τέραν διὰ τὴν Μαρίαν.

— Τίς ἡ ἀνάγκη, εἶπεν ὁ γέρον ἀξιωματικῶς.
— Δὲν ἤξευρεῖ τίς τί δύναται νὰ συμβῇ, ἀπήντησεν ὁ Θεόδωρος.

— Τί ἀνοησία ! Ὡὰ τὸν σκοτώσωμεν ὅσων περδιχί.

— Καὶ ἐπορεύθησαν πρὸς τὸ μέρος τῆς μονομαχίας. Πλησίον δάσους τινός, δύο θέρατια μακρὰν τοῦ Κυριλῶφ, συνήντησαν τὸν Λουτκῶφ καὶ τὸν μάρτυρα αὐτοῦ, τὸν ὑπάσπιστον τοῦ τάγματος.

Ὁ καιρὸς ἦτο περίφημος. Τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν ἐπὶ τῶν δένδρων.

Ἐνῷ οἱ μάρτυρες ἐλανόνιζον τὰς ἀποστάσεις καὶ ἐ-θετὸν τὰ σημεῖα, ἐπεθεώρουν καὶ ἐγέμιζον τὰ πιστόλια, ὁ μὲν Κίστερ ἐπεριπάτει τῆδε κακίσει, πρὸς καὶ ἀμεί-νονος, ἐνῷ ὁ Λουτκῶφ ἔμενεν ἀκίνητος, μὲ ἐσταυρωμέ-νους τοὺς βραχίονας καὶ συναψυρομένους.

Ἡ κρίσιμος στιγμή προσήγγιζεν.
— Εἰς τὰς θέσεις σας, κύριοι — εἶπον οἱ μάρτυρες.

Ὁ Κίστερ ἐσπευσεν ἀμέσως πρὸς τὸ ὄριόν του. Ἀλλ' μόλις εἶχε προχωρήσει πέντε βήματα, ὁ ἀντιπάλός του ἐπροβόλησε ! Ὁ Θεόδωρος ἀνεσκίρτησεν, ἐπροχώρησεν ἑ-ἀκόμη βῆμα, ἐκλονίσθη, ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν, ἔπειτα

γόνατά του ἐκάμφθησαν καὶ ἔπεσε βαρὺς κατὰ γῆς. Ὁ δρου. Κατακριμνήσαντες ἀκολούθως τὰ τείχη τοῦ προ-
ταγματάρχης ἔσπευσεν ἐπ' αὐτοῦ.

— Εἶναι δυνατὸν, ἐψιθύρισεν ὁ ἀποθνήσκων.

Ὁ Λουτκῶφ ἐπλησίασε τὸ θῦμα του. Ἡ ξηρὰ καὶ κα-
κατηφής αὐτοῦ ὄψις περιεβλήθη ἐκφρασίαν ὤμου καὶ ψυ-
χοῦ οἴκτου. Ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον τοῦ ταγμα-
τάρχου καὶ τοῦ ὑπασπιστοῦ ὡς ἔνοχος, ἐπέθη σιωπηλῶς
τοῦ ἵππου του, καὶ διευθύθη εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ
συνταγματάρχου.

Ὁ Λουτκῶφ ὑπέστη τὰς ποινὰς τοῦ ἐγκλήματός του
Ἡ Μαρία ζεῖ ἀκόμη.

[Ἐρανίσθη ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Σ. Θ.]

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΔΙΗΓΗΣΙΣ

ΑΛΩΞΙΣ ΤΩΝ ΙΕΡΟΣΟΚΥΜΩΝ.

Βεβαρμένοι οἱ Ἰουδαῖοι ἐκ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας,
τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Ἡρώδου ὑπέμενον,
ἐπανεστάτησαν 66 ἔτος Μ. Χ. — Ἄλλ' αἱ ἐπαναστα-
τημένοι πόλεις ἐκυριεύθησαν ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τῶν
Ῥωμαίων, καὶ Τίτος ὁ υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Οὐρσπε-
σιανοῦ ἐπολιόρησε τὰ Ἱεροσόλυμα.

Ἡ δυστυχὴς αὕτη πόλις ἦτο παραδεδομένη εἰς φα-
τρίας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔπαυον συνάπτουσαι μάχας, ὧν τὸ
ἀποτέλεσμα ἦτον ἡ ἐξασθένησις τῶν δυνάμεων τῆς καὶ
ἡ ἐξάντησις τῶν ἀναγκαίων πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ ἐχθροῦ
βοηθημάτων.

Ὁ Τίτος πρὶν ἀρχίσῃ τὴν προσβολὴν, ἐπεμψε τὸν συ-
νοδεύοντα αὐτὸν κατὰ τὴν πολιορκίαν ταύτην Ἱστορικὸν
Ἰωσήφ, διὰ νὰ παρωτρύνῃ τοὺς πατριώτας του, νὰ μὴν
ἐξακολουθήσωσι ματαίαν ἀντίστασιν, ἀλλ' οἱ ἀκούσαντες
αὐτὸν ἀπεκρίθησαν δι' ὕβρεων καὶ ἀρῶν καὶ διὰ βροχῆς
λίθων, οἱ ὅποιοι ἐπλήγωσαν τὸν παρὰ τὸ πλευρόν του
ἰστάμενον σύντροφόν του. Τότε οἱ Ῥωμαῖοι ἤρχισαν ἐ-
κτελοῦντες τὰς ἀναγκαίας ἐργασίας, ὅπως φθάσωσιν εἰς
τὸ πρῶτον τῆς ὑπερασπίσεως τείχος. Αἱ μηχαναὶ αὐτῶν
ἀνοίξαναι ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀμυντικοῦ τείχους ῥῆγμα, ὅπερ
διέσπασαν καθολοκληρίαν τὴν 3ην Μαΐου, καὶ ἔγιναν
κύριοι ὅλου τοῦ βραβίου μέρους, μέχρι τῆς καλῶδης Κε-

αστείου Βεζέθαι, ἐστρατοπέδευσαν ἐπὶ τινος θέσεως κα-
λουμένης, τὸ πεδίον τῶν Ἀσυρίων, ἔχοντες ἐνώπιόν των
τὸ τείχος τὸ διαχωρίζον τὸ προάστειον ἐκ τῆς νέας πό-
λεως. Ἄλλ' ἐν διαστήματι πέντε ἡμερῶν ἀνοίξαντες καὶ
ἐπ' αὐτοῦ ῥῆγμα, κατάρθωσαν νὰ καταλάβωσι καὶ τὴν
δευτέραν αὐτὴν ζώνην, καὶ νὰ κυριεύσωσι καὶ αὐτὴν τὴν
νέαν πόλιν, παραδοθεῖσαν μετὰ τριῶν ἡμερῶν ἐπανειλημ-
μένας ἐφόδους. Μετὰ τὰς καταλήψεις τῶν θέσεων αὐτῶν
εὐρέθησαν κάτωθεν τῶν φρουρίων α Ἀγτωνία β, προτει-
χειμένου ὑπὸ τεσσάρων πύργων.

Ὁ Τίτος βλέπων ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν ἐπαναστατῶν
ἐξέφυγον τῆς πόλεως πρὸς συζήτησιν χάριτων καὶ ἄλ-
λων ἀναγκαίων εὐρισκομένων ἐκτὸς τῶν τειχῶν, διέταξε
σῶμα τι ἵππικόν νὰ ἐνεδρεύῃ καὶ συλλαμβάνῃ τοὺς ἐξερ-
χομένους. Οἱ ἵππεις οὗτοι συνέλαβον πολλοὺς ἐξ αὐτῶν,
οὐχὶ καὶ ἄνευ συμπλοκῆς, διότι οἱ ἐξερχόμενοι δὲν ἐτόλ-
μουν νὰ παραδοθῶσιν ἄνευ μάχης, φοβούμενοι μήπως ἐν
τοιαύτῃ περιπτώσει οἱ μανιώδεις συμπολίται των, χύ-
σωσιν ὅλην τὴν λύσαν ἐπὶ τῶν ἐντὸς τῶν τειχῶν
συζύγων καὶ τέκνων των.

Ὁ Ῥωμαῖος στρατηγὸς ἐσταύρωνε ἀδιακρίτως πάντας
τοὺς μετὰ τὰ ὄπλα εἰς χεῖρας συλλαμβανόμενους, καὶ καθ'
ἐκαστὴν ὑπὲρ τοὺς πεντακοσίους ἐθυσίαζεν. Ἐπιβίων
ὅτι ἡ θεὰ τοιούτων τιμωρίων θὰ ἐφόβιζε τοὺς πολιορ-
κούμενους, διότι τὸ μῖσος καὶ ἡ ὀργὴ τῶν Ῥωμαίων
στρατιωτῶν, ἦτον τοιαύτη, ὥστε οἱ συλλαμβανόμενοι ὑ-
πέπερον πᾶν ὅ,τι δύναται τις νὰ περιμεινῇ ἀπὸ τὴν κτη-
νώδη ἀσθένειαν τῶν ὑπὸ τῆς ὀργῆς τετυφλωμένων στρα-
τιωτῶν.

Τοσαύτη δὲ ἦτον ἡ πληθὺς τῶν σταυρονομένων, ὥστε
μόλις ἠδύναντο νὰ ἐπαρκέσωσιν πρὸς κατασκευὴν σταυ-
ρῶν καὶ πρὸς ἀνεύρεσιν θέσεων, διὰ νὰ τοὺς στήνωσιν
οἱ στρατιῶται πρὸς ἐμπαιγμὸν ἐκάροφιναν τοὺς σταυρο-
νομένους κατὰ διαφόρους τρόπους, ἀλλ' οἱ ἐπαναστάται
καθίσταντο μανιωδέστεροι ἐπὶ τῇ θεᾷ τοιούτων ὀμωτή-
των καὶ σὺραντες ἐπὶ τῶν τειχῶν τῶν φίλους καὶ συγ-
γενεῖς τῶν θυμῶτων, ἐδείκνυσον πόσον ἦτον λυσιτελὲς
παραδιδόμενοι εἰς τοὺς Ῥωμαίους.

Ὁ Τίτος διὰ νὰ καταστήσῃ στενωτέρον τὸν ἀπεκλει-
σμένον, ἀπεφάσισε νὰ ὑψώσῃ περὶ τῶν Ἱεροσολύμων ἐπι-
τείχισμα 39 σταδίων (8 χιλιομέτρων περίπου) περιφε-
ρείας. Τρεῖς ἡμέραι ἐπῆρξεν πρὸς κατασκευὴν του. Οἱ